

& illos prohibeat. Atqui ad ea, quæ neque spontanea sunt, neque sunt in nobis, agenda hortatur nemo: quippe cum nihil antiquum sit, ut persuasissimus aut calefieri, aut dolere, aut esurire, aut quoduis aliud eiusmodi: nihilo enim minus ea patiemur. Nam ob ignorantem etiam puniunt, si sibi ipse ignorantis causa quispian fuisse videatur. Unde ebrii duplices pœnæ institutæ sunt. in ipso enim qui inebriatur principium est: cum sui quisque in eo dominus sit, ut non inebrietur: id quod ignorantis est causa. Eos quoque puniunt, qui aliquid eorum ignorant, quæ ad leges pertinet: quæ quidem & sciri debeant, & difficilia non sint. Simili modo etiam in aliis, quæcumque ignorare per negligentiam videntur, eò quod in ipsis sit non ignorare: quippe qui adhibendæ diligentia domini sint, ac potestatem habeant. Sed fortasse eiusmodi aliquis est, ut diligentiam non adhibeat. at ut eiusmodi sint homines, atque & iniusti & intemperantes euadant, ipsi in causa sunt: dum & dissolutè ac remissè viuunt, & maleficia perpetrant, & in contemptationibus, talibusque aliis libidinibus ætatem degunt. operationes enim, quæ circa singula sunt, tales homines reddunt. atque hoc ex iis esse manifestum potest, qui ad quodlibet certamen, aut actionem sese exercent id enim operari assidue solent. ignorare igitur ex operationibus circa singula habitis existere valde stupidi hominis est. Absurdum præterea est, & eum qui iniuste agit, iniustum esse nolle: & eum qui intemperanter, intemperantem. sed si quis non ignorans ea agit, ex quibus iniustus efficitur: sponte iniustus est, non tamen si voluerit, iniustus esse desinet, & iustus erit. Nam neque qui ægrotat, sanus efficitur: licet, si ita contigerit, sponte ægrotet, tum intemperanter vivendo, tum medicorum præceptis non obtemperando: verum tunc quidem licebat ei non ægrotare: ubi tamen semel neglexit, non amplius licet. Quemadmodum neque qui lapidem proiecit, resumere eum amplius potest, quamvis in eo emittendi ac proiciendi facultas fuerit: principium enim in ipso erat: eodem modo quoque & iniusto & intemperanti à principio licebat non esse eiusmodi: unde sponte eiusmodi sunt: ubi verò semel tales euaserunt, non amplius non esse tales eis licet. Sed neque animi solum vitia spontanea sunt, verum corporis etiam in nonnullis, quos scilicet increpare consuevimus. qui enim natura deformes sunt, eos reprehendi nemo: sed illos qui per otium & negligentiam tales euaserunt: simili modo sicut

Α τὸν δὲ καλύσαντες. κηρίαι ποτὸς ὅσα μὴ ἐφ' ἡμῖν ὄντι, μὴ δ' ἐκούστα, οὐδεὶς ποτὸς τρέπεται ποτὸς πένι ὅτι, ὅτι οὐδὲν ποτὸς ἐρησὸν ὄντος παιδιῶν μὴ θυμῶν ἡδονῶν, ἢ ἀλγῶν, ἢ πεινῆν, ἢ ἄλλ' ὅπου μὴ τοιοῦτων· οὐδὲν γὰρ ἢ πῶν ποτὸς μὴ αὐτὰ· καὶ γὰρ ἐπ' αὐτῶν τῶν ἀγνοεῖν κολλᾶσθαι, ἐὰν ἀγνοεῖ ἢ δοκῆ τῆς ἀγνοίας· οἷον, τοῖς μεθύουσιν διπλάτῃ τὰ ὀπιήματα· ἢ γὰρ ἀρχὴ ἐν αὐτῶν κύριος γὰρ τῶ μὴ μεθύουσιν· τῆτο δ' εἴποι τῆς ἀγνοίας· καὶ τῶν ἀγνοεῖται τῆ τῆ ἐν τῆς νόμοις, ἢ δὲ ὅτι πῶν αὐτῶν, καὶ μὴ χυλεῖται ὅτι, κολλᾶσθαι ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τοῖς ἀλλοῖς, ἢ ὅτι δὲ ἀμέλειαν ἀγνοεῖν δοκᾶσθαι, ὡς ἐπ' αὐτοῖς ὄν τὸ μὴ ἀγνοεῖν· τῆ γὰρ ὀπιμαλῆθῆναι κύριος. ἀλλ' ἴσως τοιοῦτος τίς ὄντι, ὡς μὴ ὀπιμαλῆθῆναι ἀλλὰ τῶ ποιοῦτος χυλεῖται αὐτοὶ ἀγνοεῖ, ἢ ἀντιθέτως, καὶ τῶ ἀδίκους ἢ ἀκολάστους ἢ), οἱ μὲν, κηκορησῶντες, εἰ δὲ, ἐν ποτὸς καὶ τοῖς ποιοῦσι διάγοντες, ἢ γὰρ ποτὸς ἐκείνου ἐνέργεια, τοιοῦτος ποιοῖσι. τῆτο δὲ ἄλλον ἐν τῆ μελετήτων ποτὸς ὑπὸν αὐτῶν ἀγνοεῖ ἢ ποτὸς ἐν διατελεῖται γὰρ ἐνέργειαι. τὸ μὲν αὐτῶ ἀγνοεῖν, ὅτι ἐν τῶ ἐνέργειαι ποτὸς ἐκείνου εἰ ἐξείκει γίνονται, κομῆ ἢ ἀγαθῆτον. ἐπ' δ' ἄλογον, τὸν ἀδικοῦται μὴ βουλήσθαι ἀδικον ἢ)· ἢ τὸν ἀκολασῶντα, ἀκολασον. εἰ δὲ μὴ ἀγνοεῖν τῆ ποτὸς πῶν, ἐξ ὧν ἐκείνου ἀδικος, ἐκὼν ἀδικος αὐτῶ εἶναι, οὐ μὲν ἐπ' ἀγνοεῖται, ἀδικος ὄν παύσεται, καὶ ἐκείνου δίκαιος· οὐδὲ γὰρ ὁ νοσῶν, ὑγίης· καὶ εἰ οὕτως ἐτυχεν, ἐκὼν νοσῶν, ἀκρατῶς βιοτεύων, καὶ ἀπειθῶν τοῖς ἰατροῖς. τότε μὲν αὐτῶ ἐξέλι αὐτῶ μὴ νοσῶν ποτὸς ποτὸς δὲ, ἐκ ἐπ' ὡς ποτὸς οὐδ' ἀφέντι λίδον, ἐπ' αὐτὸν δωματῶν ἀναλαβεῖν· ἀλλ' ὁμοίως ἐπ' αὐτῶ τὸ βαλεῖν καὶ ῥήσθαι· ἢ γὰρ ἀρχὴ ἐπ' αὐτῶ. οὕτω δὲ καὶ τῶ ἀδίκου, καὶ τῶ ἀκολασῶν, ἐξ ἀρχῆς μὲν, ἐξέλι ποιοῦτος μὴ χυλεῖται· διὸ ἐκόντες εἰσι· ἡγορησῶντες δὲ ἐκείνου ἐξέσι μὴ ἢ). οὐ μόνον δὲ αἱ τῆς ψυχῆς κακίαι ἐκούσται εἶσιν, ἀλλ' ἐκείνου καὶ αἱ τῶ σώματος, ὡς καὶ ὀπιμαλῆθῆναι· τοῖς μὲν γὰρ διατὸ φύσιν ἀγροεῖ οὐδεὶς ὀπιμαλῆ· τοῖς δὲ, δι' ἀγνοεῖσθαι καὶ ἀμέλειαν.